

и се хареса неговото държание. И като постоя заяви, че ще си ходи.

Койка я задържаше, ала тя се поклони, спрѣ малко-дълъгъ погледъ на Стойка и се отдалечи.

Не сварила да стигне портата, Койка я запита: — Утре ще дойдешъ на жътва, нали?

— Непременно! — отвърна Магнева и кривна къмъ дома.

— Виждашъ Бояне, какъ се радваме тукъ на жътвата! Чакаме я като Великдень, — каза Койка.

— И наистина е Великдень! — отвърна Андреевъ. Че каква по-голѣма радостъ на земледѣлеца отъ тая, кога дойде деня да се прибира плода!

— Така е! — Самодоволно се засмѣ Петъръ Габара. Настана мълчание.

Всички си отдъхваха подъ хладната сѣнка на дървесата и мислѣха по утрѣшния день, когато почваше жътвата на ечмика.

Младитѣ останаха на почивка, а Петъръ Габара тръгна да се срѣщне съ кмета на селото.

Когато влѣзе въ общинската канцелария — кмета, стана, посрѣщна го и го покани да седне.

Кметътъ, срѣдня пора, съ набръчкано лице и дебели кюстеклия мустаки, застана правъ, като старъ войникъ и чакаше да разбере идването на Петра Габара.

— Г-не кмете, азъ дойдохъ да разбера, защо сте искали да прогоните отъ село Пантелея?

Лицето на кмета попребледнѣ, повдигна дѣсно рамо, като да искаше извинение, но поокопити се и додаде:

— Смущава населението. Ходи изъ село и току вика, не е на добро! . . . Кое не е на добро? Ако е, че азъ съмъ кметъ — ще си дамъ оставката. . .